

Kurt ve Lâmba

Babamdan dinlemiştim:

“Çocukluğumuzda oturduğumuz şehir Zülküfül Dağı’nda idi. Evimizin bitişiğinde ufak bir ağılımız vardı. Bir kış, baktık ki arada bir hayvan eksiliyor. Bir, iki, üç. Bunun üzerine babam, durumu anlamak için geceleri ağılda beklemeye karar verdi. Bir gece, bir elinde petrol lâmbası, öbür elinde de bir sopa, beklerken, ağılın giriş yerinden içeriye bir kurdun daldığını görür. Meğer ağıla dadanan bir hırsız değil, bir kurtmuş. Kurt içeri girince, hayvanlar panik içinde bir oraya bir buraya koşuşup duruyorlarmış. Babam kurda sopayı yapıştırmaya başlar. Biz bu sırada ahırda bir takım koşuşturmaların ve gürültülerin olduğunu duyunca oraya bakmaya gittik ve babamın kurtla karşı karşıya kaldığını görünce, evde de yardım edecek büyük yaşta erkek bulunmadığından kasabanın kahvesine yardım istemeğe koştuk. Sonra kahvedekilerle birlikte dönünce babamın kurdu öldürdüğünü gördük. Babam, kurtla çarpışmasını şöyle anlattı: Kurt, benim elimde lâmbayı görünce, üstüme atılıp beni paralamaya girişmedi. O, bütün gücüyle lâmbayı söndürmeğe çalışıyordu. Ben bir elimle lâmbayı onun üfürerek söndürmesinden kurtarmak için mümkün mertebe uzakta tutuyor, öte taraftan sopayla onu döğmeye çalışıyordum. Kurtsa, tıpkı bir insan gibi, durmadan ağzını uzatarak lâmbayı söndürmeğe çalışıyordu. Bütün dikkat ve gayretini ilkin lâmbayı söndürmeye yöneltmişti. Fakat o bütün bu uğraşmalarına rağmen lâmbayı söndürmeyi başaramadan ben onu öldürebildim.”

Babamın çocukluk anılarından biri olan ve babasıyla yani dedemle bir kurt arasında geçen bu vak’a, bende bugün, biz müslümanlarla müslümanların düşmanları arasındaki açık gizli savaş hakkında bir takım düşünceler ilham etti. Kurt neden doğrudan doğruya sürünün üzerine değil de dedeme yönelmişti? Bu açıktı. Gerçi hedefi sürüydü. Nitekim fırsat bulduğu her gece bir hayvanı alıp götürmeyi ihmal etmemişti. Fakat bu kere

karşısına sahipsiz bir sürü değil, sürünün sahibi çıkmıştı. O, yine her zamanki âdetiyle sürüye saldırırsa arkadan dedem tarafından kolaylıkla öldürülebileceğini anlamıştı. Dedeme yönelmesi kolaylıkla anlaşılıyor ama neden hemen dedemin üstüne atılmayıp da bütün dikkatini ve gücünü lâmbayı söndürmeğe çevirmişti? Aslında işin burasında da kurdun müthiş bir hesabı vardır. Kurt düşünüyor ki, lâmba dedemin elinde oldukça dedem olanca gücünü kullanabilecektir. İki tarafın da kuvvetini tam kullanmasının sonucu ise kesin değildir. Kurdun dedemi mutlaka yeneceğine dair elinde bir garantisi yoktur. Fakat bir kere lâmbayı söndürmeyi başarırsa dedem etrafını, yanını, yöresini göremeyecek, karanlığa alışık gözlerinin üstünlüğüyle kurt hasmını kolaylıkla alt edecektir. Bu yüzden tıpkı bir insan gibi lâmbayı üfürmeye vermiştir kendini. Yalnız bu hesabının doğruluğuna ve tamlığına rağmen kaderinin kendisine tayin ettiği sonucu değiştirememiştir.

Müslüman, elinde bir lâmba bulunan bir ev sahibidir. Onun düşmanı da, ister batıda olsun, ister doğuda tıpkı o kurt gibidir. Müslümanın lâmbası, Kur'an ve İslâm'dır. O, ancak onun aydınlığında bu evren gecesinde yanını yöresini görebilmekte ve onun ışığında yaşayabilmektedir. Kurtsa, vahşetin en haşin ve yırtıcı çocuklarından biri olarak hep kış karanlıklarında dolaştığından karanlıkta iş görmeğe gözleri alışıktır. O, ışıkta adeta kör gibi olur. Karanlıkta ise gözleri adetâ ışıl ışıl yanar. Onun için insanın en büyük silâhının ışık olduğunu bilir. Ve yine onun için gündüzleri pek ortalıkta gözükmez. Karanlık bastırınca ava çıkar. O zaman da elinde lâmba veya bir ışık bulunan bir insan gördü mü ilk iş olarak o ışığı söndürmeğe çalışır. Işığı söndürdü mü işi artık kolaylaşır. Gözü görmez hale gelen hasmını paralar. Artık sürü de sahipsiz kalınca kurdun keyfine diyecek yoktur. İstedini sırtına vurup alıp götürür.

Müslümanların parlak devirlerinde, yani islâm bir güneş gibi ortalığı aydınlatırken, avrupalılar ortalıkta gözükmediler. Karanlığın bastırmasını yüzyıllarca beklemesini

bildiler. Kurt da açlığa çok dayanıklıdır. Kaderin bir imtihan gecesi gelip çattı. Müslümanlar için karanlık gece bastırdı. İşte kurda, yani avrupalıya gün doğmuştu. Her gaflet anında sürüden bir iki aşırmaı becerdi. Nihayet, müslümanlar yavaş yavaş uyanmaya başladılar. Sonunda, kurdun karşısına bir iki çıkmaya başladılar. Avrupalı, lâmbayı söndürebildiği her ülkede, müslümanları kolayca hâkimiyeti altına adı. Şimdi bütün gücüyle henüz bütün islâm ülkelerinde söndürmeyi başaramadığı noktaya, yani islâmı tam anlamıyla söndürmeğe bütün zekâ ve teknik gücünü sarfediyor. O biliyor ki, bunu başarırca artık müslümanları tam anlamıyla tarihten silmeğe, yani etkisiz ve güçsüz hale getirmeğe erişmiş olacaktır. Ondan sonra ezmenin her türlüünü, ekonomik, kültürel, politik ezme türlerinin her türlüünü kolaylıkla uygulayabilecektir. Fakat ışık yandıkça, bir noktada da olsa lâmba yanmakta devam ettikçe, Müslümanlar için kurtulma umudu büsbütün yitmiş sayılmıyacaktır. Onun için batılılar liberali ile, marksisti ile, bütün güçleriyle islâmı söndürmeğe çalışıyorlar. İçten ve dıştan bütün kuvvetleri bu hedef için seferber olmuştur. Biz bir taraftan kendimizi korurken ondan daha büyük bir gayretle elimizdeki ilâhi ışığı, sır lâmbasını söndürmemeğe çalışmakla kurtuluş umudumuzu koruyabileceğiz. Unutmayalım ki, kurdun gözleri karanlığa alışıktır. Ama biz, barbar avrupa önünde medenî islâm insanları ışığı kaybedersek yolumuzu kaybettik ve umudu da kaybettik demektir.

Evet, batılılar ve doğulular, aya da çıksalar, yerin dibine de inseler, ruhları itibariyle barbardırlar ve kurdun tabiatını taşımakta devam ediyorlar. Biz yırtık pırtık çul çaput içinde kalsak dahi, hiç olmazsa medenî olmanın büyük anısını taşıyacak kadar medeniyiz. Biz mutlaka ışıkta iş görebiliriz.

Ne mutlu kurdun tıpkı insan gibi söndürmek için üfürüşünden lâmbasını koruyabilenlere.

(Diriliş Gazetesi 1971)

FECİR DEVLETİ – SEZÂİ KARAKOÇ

Çağırduğım fecirde yoğrulacak yapı
Dumanlar içinde
Alevler içinde bir Şeyh Galibtir, ustası
Taş-ses mercan kitap doğurgan yara
Fırtına öncesi bir uygarlık
Dumanlar alevler kan içinde bir usta
Ve horoz çamaşır çarşambalar
Hayaletler mi
Bir tarihe hayalet dedin
Ölüm nerede o ölüm ki
Ters çevrilen dedeninki
Karanlıkta bir yanan bir sönen yüz çizgileri
Ne işçi ne usta ne mimar çizgileri
Yorgun hayır anlamamış
Hz. İsanın dağ vaazındaki
Dinleyiciler mi
Hayır bu bir iftira havariyuna
Korkunun arasından sıyrılan zekâlarıyla
Sesleriyle yıkan Romayı
Kılıçlar kıran yürekleriyle
Havariler, onlar mı inkâr ettiler
Siz mi inkâr ettiniz onlar
Horoz üç kere ötmeden şafakta
Ve Şeyh Galib, yeniden iş başında şafakta
Yeni dünyanın ilk ustalarından
Benim dünyamın muştucularından
Alev duman kan ve gül içinde
Leylâk, kadından düşen şafak
Ve kadın, anneden çocuğa akan
Bir şelâle belki, dünya kayalıklarından
Ta... cennete dökülecek

Ve kutsal dağların önünde eridiği kutlu ekmek
Güneşi çapalayan çiftçi
Dağı memnurluğundan boynuzlayan öküz
İşte böyle bir tarlanın ufkunda
Mermerden düzgün orduların göz ucunda
Bir yapı doğrulacak
Kim doğuracak geceden artarak
Kaynayan tarih akrebinin azabından gazabından kalarak
Mercan kitap ve doğurgan yara
Bütün umudum bu paravanada
Bu yere serilmiş kemiklerin
Lime lime olmuş etlerin
Bu harap ev iskeletlerinin
Çalı çırpı çevirmelerin
Kuş artığı seslerin
Kuş artığı
Kımıl kokulu buğdayların
İçinden yeşerecek
Yeni bitkide
Usta mimar Şeyh Galibin öğrencisi
Şafağı öğleyi sabahı akşamı
Yatsıyı
Ve hele ikindiye tam yerinde kullanan
Bir insanı gölgeleyecek olan
Bir başa gerekli gençlik düşünüşü
Yeni bir dünyanın
Dünya ötesi dünyanın ülküsünü
Şam Bağdattan sütun çizgileriyle
Arafat Dağının ahengiyle
İlhamın en yemişlisinden tatmış
Bir başa uzatan yaprağını
Hurmalar mı
Hurmalar dağ derinliğini anar
Denizi gezdirirler üstünde
Sarayburnu tüter gözlerinde
Çölün fatihi tek ağaç hurmaların
İstanbuldan bir çizgi yapraklarının üstünde

Gözlerinden fırlayan bir ok
Haber bekleyenler
Aç kalan insanların ekmek
Susuz kalanların su beklediği gibi
Çöl, üstünde altın ayaklı atların nalları çınlamış
Çöl, Kitabın sayfalarını Doğuya Batıya ulaştırmış
Çöl, Nil ve kahverengi adalar ve kıtalar
Senden haber bekler
Senden işaret umar
Ve bir cami üstünde hutbe
Bir gül bulutu gibi yükselir
Güneş düşer
Bir kasaba üstünde
Şeftali çiçeklerinin üstüne
Kaslar gerilir derinden derine
Çağa er kişinin kası gerilir
Bu ülkü bir kılıç gibi keskindir
Uzar uzar kalbimizin içinden
Kalbinizin içine kadar
Sizi öldürmek için değil
Sizi diriltmek için
Tutun ki bu kılıcıdır Alinin
Halid İbn-i Velidin
Fakat ben dağların sesini duydum
Anladım gelmekte olan zamanı
Yöneldim Büyük Amaca
Doğan güneşe dönen
Bir gün çiçeği gibi
Evet ben gelecek zamanın sesini duydum
Ve dönüp denizlere doğru haykırdım:
Yaşasın yaşasın yeniden seslerini duyuyoruz suların
En özel gizli demlerde
Dağlarda ve denizlerde
Birden kendi ulusumun sırrına erdim
Halkım yanlı iki duyguyu tanıdı
Ya birini yaşadı ya öbürünü yaşadı
Fetih veya bozgunun;

İşte sırrı ulusumun.

Ya fethin zafer anıtıdır o

Gökten inmiş bir dizi güvercin gibi

Gök pusatı

Ya da yıkılmış atlar, ölüm çığlıkları

İçinden çekilen karanlık akşam

Ve güneş karanlık bir kilise gibi sönen

-Yahya Kemal mi?

-Ha eve Yahya Kemal;

Bozgunda bir fetih düşü.

Şimdi ben bozgunu yaşayan bir ulus gibi

Bozgununu yaşayan ulusum gibi

Gömülüyorum yabancı bir geceye

Su altlarının deniz diplerinin

Yer derinliklerinin bilinmez yer altılarının çinisine

Didik didik ediyorum sokaklarda

Büyük caddelerde

Bir yanı tüm düz ay olan

Bir yanı tüm düz dünya olan

Bir caddede zikzaklar çizer gibi

Bir aya, bir dünyaya çarpan

Bir şarlo, ya da fikirlerin şaşkın altın arayıcısı

Hayır. Hayır. Bu madenî sis

Bu kömür tabakası üfürülecek

Gül bahçelerinden gelen

Şeyh Galib işi

Bir şafakla

Savruluyorum kaybolan bir ses gibi o yana

Ne altın başaklar harmanı bu

Babamın biçtiği

Güneşin sıcaklığından rengini alan buğday

Yıkıntılar leşler ve mezarlar

Ve gece hışırtıları içinden

Bin yıllık kar altından

Ölümler kentinden

Sıyrılarak

Geceyi ışıklarla delerek

Gelenler var biliyorum
Yaklaşıyorlar gölgeler
Hayaller anılar ve sesler
Büyük aydınlıklarla birlikte geliyorlar
Gittikçe beliriyorlar
Gittikçe yoğunlaşıyor
Doku et kemik kazanıyorlar
Kasları çağa gerilmiş
Er kişiler çıkıyor bir bir geceden
Biliyorum geliyorlar sancaklarıyla
Geceyi silen sancaklarıyla
Gök yeşilini getiriyorlar
Güneşin ışığını taşıyorlar
Koşanlar bunlardır çağırdığım fecre doğru
Yoğrulacak bir fecre doğru
Aydan sütundan taşıyorlar
Gün ışığından kemerler
Çerçeveler yerleştiriyorlar dört yöne
Hayatları bir ölümce yağma edilmiş
Anne ve babalarının çilesinden
Çalınmış miraslarının içinden
Örselenmiş kefenlerin içinden
Geliyorlar ustalar çıraklar
Şafak işçileri
İkinci mimarları
Çağı bir ortaçağ yayı gibi geren ülkülerine
İnançsızlığın yıkıcılığın
Köleliğin sömürmenin
Kör yüreğine ok atan
İnkarı öldüren
İnsanı diriltten
Bir fecrin erleri
Batmış medeniyetimizin
Ruhumuzun arkeologları
Çıkıp çıkıp lânetli bir geceden
Geliyorlar
Işık tut Rabbim

Büyük ışığını esirgeme bizden
Koruyan acımana
Güzeller güzeli adlarına
Sığınan bu erlere
Işık tut Rabbim
Kur'anın aydınlığını yay gönlümüze
Peygamber duasını et eş bize
Saçılısın senin solmaz baharının gülleri yolumuza
Sırrına sır katılısın ulusumun
Yırtılısın inkârın zarı
Reddin seddi yıkılısın
İnancın fecri doğsun
Ağsın sabah yıldızı gibi ufkumuza
Batı ve Doğu bütün anlamıyla
Açılısın önümüze bir kitap gibi
Yeşeren ağaçlar eğilsin üstümüze
Damarlarımız canlansın eski ruhun dirimiyle
Alev duman ve kan içinde
Bir şafak yapısı belirsin önde
Şeyh Galibin divanı gibi
Yükselsin önümüzde yeni bir fecrin devleti
Çağırdığım işte bu FECİR DEVLETİ
İnsanlığın yeni bir kader dönüşümünde
Mercan kitap ve doğurgan yaradan
Zamanın an an tanık olduğu
Bütün gerçekliğiyle sûrelerden
Gelecek yeni bir, bir insan ruhu
Yüzü hep dönük fecir devletine
Gönlünde hep cennetten bir site
İpek örtülerin hışırtısı
Gün yüzlü insanların gezintisi
Dillerinde ipekten yumuşak
Kılıçtan keskin ayetler
Gezinirler fecir yapısının ufkunda
Ve ben gözlerim onları
Her sabah gün doğarken
Güvercinler doğarken taraçalara

Fatihte
Oturduğum
Çatı
Katında

(Diriliş Dergisi 1970)

SEZAI KARAKOÇ